Ч. 262 Недѣля 21 падолиста (3 грудня) 1893. Рôкъ III.

Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Редакція и Адміністрація улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лишь франковані.

Рекламаціи неопечатаніи вôльни вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Передплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Старостствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . — 20 к.
Поединоке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поединоке число 3 к

Рада державна.

15. Засѣданє Палаты пословъ зъ дня 1 грудня 1893.

На вчерашнôмъ засѣданю Палаты пословъ вела ся спеціяльна дебата надъ закономъ о краевôй оборонѣ. Промавлявъ насамперéдъ пос. Кляичь и домагавъ ся выключеня изъ закона округôвъ Котаръ-Дубровникъ. — Пос. ґр. Фр. Коронїнї зазначивъ, що вѣра въ удержанє мира не увôльняє вôдъ обовязку скрѣпленя збройнои силы державы. Се предложенє єсть наслѣдкомъ тридержавного союза, але й середъ иншихъ комбінацій политичныхъ не можна бы приступити до розброєня. Дальше доказувавъ бесѣдникъ, що загальне право голосованя не єсть то само, що обовязокъ загальнои службы войсковои. Рухъ за загальнымъ обовязкомъ службы войсковои ишовъ зъ долины въ гору, а за правомъ выборчимъ зъ горы въ долину. Намѣренє правительствомъ розширенє права выборчого має въ собѣ щось демократичного и для того єсть для него и єго приятелѣвъ политичныхъ симпатичнымъ. — Пос. Фірнкранцъ промавлявъ противъ предложеня, бо оно потягає за собою обтяженє людности. — Пос. Квеквичь вказавъ на рухъ еміграційный въ Дальмаціи и сказавъ, що се предложенє ще збôльшить той рухъ.

Міністеръ краевои обороны ґр. Вельзерсгаймбъ заявивъ, що непротивный резолюціямъ маючимъ потребы економічнї на оцѣ, але въ арміи не повинно бути нѣякихъ народностей и не може вести ся политика національна. Послы повиннї бути вдоволенї зъ того, що армія єсть спôльна и одностайна та слухає лишь волѣ Є. Вел. Цѣсаря, котрый однаковою любовію обнимає всѣ свои народы. Дальше обговорювавъ міністеръ вôдносины дальматиньскї и перечивъ тому, будьто бы продовженє службы войсковои було притрудне для тамошнои и бѣднои людности. Міністеръ обѣцявъ, що буде увзглядняти вôдносины въ Дальмаціи при покликуваню тыхъ людей, що суть занятї поза границями своего краю.

Пос. Гоффманъ-Велленгофъ запротестувавъ противъ того, будьто бы наша политика заграничина и тридержавный союзъ були одвѣчальни за се предложенє. Бесѣдникъ вказавъ на то, що краєва оборона перемѣняє ся поволи на сталу армію, и що она въ послѣдныхъ маневрахъ показала ся доброю. — Мін. Вельзерсгаймбъ признавъ, що краєва оборона вôдзначала ся при маневрахъ, але маневры а вôйна не все одно; длятого треба конче дволѣтнои службы при краєвôй оборонѣ. Дальше выступивъ міністеръ въ оборонѣ постановы, пôсля котрои пôдофіцирамъ, що служили бы ще й третій рôкъ, мали бы признати ся деякї користи; міністеръ кладе вагу на то, що тї пôдофіцйры мали бы добровôльно зголошувати ся до службы.— Пос. Дубскій зазначивъ, що въ двохъ лѣтахъ краєва оборона повинна бути добре выобразована и сказавъ, що вôнъ и єго товаришѣ политичнї будуть голосувати за предложенємъ.

По замкненю дискусіѣ промавлявъ ще пос. Вашатый противъ предложеня а вôдтакъ по промовѣ пос. Поповского ухвалено §. 1 предложеня разомъ въ резолюціею пос. Біянкіного о увзглядненю асентированыхъ до краєвои обороны на цѣлôмъ побережу дальматиньскôмъ.

Дальшихъ десять параґрафôвъ ухвалено безъ змѣны. При §. 12 де постановляє ся, що скликуванє краєвои обороны на случай мобілізаціѣ наступає на приказъ Є. Вел. Цѣсаря, вносивъ пос. Кронаветтеръ, щобы задержано первѣстну стилізацію, пôсля котрои на случай ужитя краєвои обороны поза границями державы, треба ухвалы Рады державнои, бо §. 12 вымагає змѣны конституціѣ, до котрои потреба двохъ третинъ голосôвъ. — Пос. Зісъ сказавъ, що Є. Вел. Цѣсарь єсть паномъ свого войска и може нимъ розпоряджати. — Пос. Кайцль протестувавъ противъ того, мовь бы то єго партія ставила Россію за взорець. — Віцепрезидентъ Катрайнъ вказавъ на то, що законъ о краєвôй оборонѣ зъ 1883 р. ухвалено звычайною бôльшостію, отже и теперь не треба змѣны конституціѣ. По сѣмъ ухвалено §§. 12 и 13, а тымъ и цѣле предложенє. Принято такожь кôлька резолюцій Поповского, а именно резолюцію о карнôмъ процесѣ войсковôмъ и резолюцію о амнестіи. Слѣдующе засѣданє назначено на второкъ.

Справы краєвї.

(Проектъ закона для меншихъ мѣстъ и мѣсточокъ та для сѣлъ.)

На послѣднôй сесіи предложивъ Выдѣлъ краєвый Соймови проєктъ закона будôвничого для меншихъ мѣсцевостей т. є. для сѣлъ и меншихъ мѣстъ та мѣсточокъ. Зъ недостачѣ часу не прийшовъ сей проєктъ въ другôмъ читаню на порядокъ дневный Палаты, тôлько звернено єго Выдѣлови краєвому разомъ зô справо-

3)

СТОРОЖА ПЕРЕДЪ МРКАЛІЄ.

Босняцке оповѣданє зъ року 1882.

(Конець).

Але помôчь прийшла въ самъ часъ. Въ рѣшучôй хвили загремѣли на правôмъ крылѣ численнї выстрѣлы и залунало: „Гурра!“, окликъ вояковъ, що прибули до битвы.

Лава Боснаковъ, що ишла впередъ, наразъ станула. Збила ся въ купу, захитала ся, якъ хитають ся дубы пôдтятї въ низу, закимъ зъ лопотомъ упадуть на землю.

Несподѣваный нападъ зô стороны, зъ котрои не ждали нѣякои напасти, занепокоѣвъ ихъ и зродивъ думку, що ихъ окружила переважаюча сила, котрôй не зможуть оперти ся, а про побѣду и думки не можуть мати. Обстрѣлюванї зъ двохъ сторôнъ сильнымъ огнемъ, цофнули ся, и закимъ хвиля минула, пôшли въ ростихъ....

Даремно Ивонъ Спутичь грôмкимъ голосомъ прикликувавъ ихъ до себе! нѣчо вже не могло ихъ здержати.... Выючи не по людски про зраду, утѣкали въ дикôмъ страсѣ, а ихъ трупы застелювали разъ коло разу спадъ горы.

Вояки посували ся за ними, стрѣляючи безнастанно та не даючи нѣ на хвилю спочинку. Вже й мовы не могло бути про дальшу битву....

Вôддѣлу Ивона Спутича не стало!...

Въ пôвъ години потôмъ на Пуга-горѣ замовкли послѣднї выстрѣлы, а вояки, пройнятї ще боєвымъ шаломъ, заголомшенї побѣдою, почали збирати ся въ ряды.

Кричали притôмъ зъ радости, смѣяли ся, обнимали ся та спѣвали.

Капітанъ зъ офіцирами стоявъ надъ берегомъ пропасти, льорнетою водивъ довкола. Пусто було вездѣ, тôлько на самôй Пуга-горѣ снѣжна площа, здратована ногами, покрыта була кровавыми плямами, а середъ тыхъ плямъ чорнѣли трупы поляглыхъ. Ранепї пôднимали ся зъ трудомъ на рукахъ зъ землѣ и стонами просили милосердя. Декотрї повзали зъ болю и вили ся по снѣгу....

Але войки гинули середъ хору радостныхъ окликôвъ.... поки-що нѣхто ихъ не слухавъ, тôлько орлы, котрыхъ кôлькохъ кружило высоко горою, зачуваючи жиръ....

Офіцеры балакали подрôбно про битву, а такъ були тымъ занятї, що не замѣтили, якъ до нихъ пôдôйшовъ Топонъ Спутичь.

Змѣнивъ ся такъ, що годѣ було єго спôзнати. Згорбивъ ся и похиливъ ся, ледви волѣкъ ноги за собою; на лици у него терпѣнє и несказаный жаль оставили свои понурї слѣды.

Пôдôйшовъ и ставувъ оподалѣкъ.

— *Ґоспода* — промовивъ помовчавши хвилю, а звертаючись до капітана — мôй доносъ бувъ правдивый и вамъ придавъ ся.... позвольте менѣ вôдôйти!...

— Добре, ты вольный и можешь собѣ ити — вôдповѣвъ єму капітанъ — але менѣ здає ся, що безпечнѣйше було бы тобѣ зъ нами остати ся. Мôгъ бысь дôстати ся до Фочи, а звôдтамъ дальше....

Топонъ покивавъ головою.

— Я мушу тутъ остати ся, щобы *єго* дальше слѣдити.... Цѣла моя зрада на нѣчо не придала ся — вôнъ утѣкъ.

Але коли домавлявъ тї слова, зôръ єго упавъ на кôлькохъ бранцѣвъ босняцкихъ, котрыхъ вояки били кольбами и тягли въ путахъ передъ капітана. На передѣ ихъ ишовъ юнакъ зъ чорною бородою, проводирь повстанцѣвъ. Руки мавъ на плечахъ звязанї, зъ пробитого баґнетомъ лиця стѣкала єму кровь широкою, запеклою струєю, однакъ голову нѣсъ гордо до горы пôднесену, а зъ очей єго стрѣляли блискавицѣ ненависти и погорды.

— А! — заревѣвъ Топонъ — таки єго зловили!... не втѣкъ!... а!

И мовь дикій звѣрь скочивъ напередъ; але оденъ погляд брата прибивъ єго нагло до землѣ.

— *Добре утро, братчі!* [1]) — промовивъ Ивонъ до него голосомъ спокôйнымъ и на видъ холоднымъ.

Топонъ не вôдповѣдавъ, вôдвернувъ ся до капітана.

— *Ґоспода!* — зачавъ пристрасно кричати — го Ивонъ Спутичь! То проводирь бунтôвниковъ! Не дайте єму втечи!... Пôсля вашого права повиненъ вôнъ згинути на шибеници!

[1]) Добрый день, брате!

вданемъ и дотычнымъ проектомъ адміністраційнои комісіѣ. Найважнѣйша змѣна, яку комісія вносила у своимъ проектѣ, єсть та, що не жадає ся будовы будынкôвъ зъ огнетревалого матеріялу, отже при будынкахъ поверховыхъ, будовахъ зô склепѣнями и сутеренами, анѣ при будовахъ на цѣли публичнѣ и промысловѣ. Натомѣсть зазначила комісія у своимъ справозданю, що забезпеченя вôдъ пожарôвъ треба шукати у вôддаленю вôдъ себе будынкôвъ, покрытыхъ соломою.

Щобы Соймъ принявъ проектъ, Выдѣлъ краєвый згодивъ ся зъ повысшимъ внесенемъ комісіѣ и вôдступивъ вôдъ жаданя, щобы навѣть въ зазначеныхъ повысше выпадкахъ уживано огнетревалого матеріялу. Але Выдѣлъ краєвый думає, що въ кождôмъ случаю друге основне условіе безпечности вôдъ огню, т. є. докладно означене вôддалене будынкôвъ, и то не лише соломою але и ґонтами або дошками покрытыхъ, мае бути въ законѣ зъ цѣлою консеквенцією и безоглядностію введене, єсли мае бути мова взагалѣ о забезпеченю и противъ огню и противъ щоразъ дальше йдучои парцеляціѣ рустикальныхъ ґрунтôвъ. Зъ тои причины Выдѣлъ краєвый не може передовсѣмъ згодити ся зъ думкою комісіѣ, котра принимає въ засадѣ лише 10-метрове вôддалене межи будынками зъ матеріялу неогнетревалого и робить заразомъ се вôддалене зависимымъ вôдъ обставинъ, чи мѣсце на се дозволить, бо коли мѣсця мало, то дає дозвôлъ и на чотирометрове вôддалене.

Зъ дотеперѣшнои практики и гадокъ великого числа Выдѣлôвъ повѣтовыхъ про перѣстный проектъ будôвничого закона для сѣлъ звѣстно, що всѣ закономъ дозволенѣ выимковѣ пôльги стають ся на селѣ правиломъ, а — що не менше важне — дають выгôдну нагоду до надуживаня урядовои власти зô стороны мѣсцевыхъ властей. По думцѣ Выдѣлу краєвого такъ бы и стало ся, що замѣсть десять метрового вôддаленя межи домами позваляли бы правильно на чотирометрове, черезъ що годѣ було бы выконувати поліцію огневу и не було бы надѣѣ на поправу вôдносинъ на будуче.

Выдѣлъ краєвый предкладавъ такожъ у своимъ проектѣ, щобы рада громадска мала право ухвалювати зô взглядôвъ поліційныхъ и острѣйшѣ приписы такъ що-до будôвельного матеріялу, якъ и вôддаленя будынкôвъ взагалѣ. Проєкъ комісіѣ обмежує пôдъ тымъ взглядомъ раду громадску лише до выпадкôвъ, въ котрыхъ иде о будову въ мѣсцяхъ громады, тѣсно забудованыхъ, а крôмъ того важность подôбнои ухвалы робить проектъ комісіѣ зависимою вôдъ затвердженя Рады повѣтовои.

По думцѣ-жъ Выдѣлу краєвого не треба вязати дотеперѣшнои атрибуціѣ мѣсцевои власти, тымъ бôльше, що можуть бути выпадки, въ котрыхъ треба конче въ интересѣ якоись части громады, хочь она не надто тѣсно забудована, уживати до неи острѣйшихъ приписôвъ поліційно-будôвляныхъ, якъ н. пр. въ мѣсцевостяхъ, въ котрыхъ суть купелѣ або стаціѣ кліматичнѣ.

Дальше змѣнила комісія проектъ Выдѣлу краєвого такъ, що въ мѣсцевостяхъ, де є купелѣ або стаціѣ кліматичнѣ, при дорогахъ, улицяхъ и площахъ, на тôмъ просторѣ, де находять ся мешканя, призначенѣ для купельныхъ гостей, мають будувати ся тôлько головнѣ будынки на пôдмурованю, высокôмъ на пôвъ метра, а всѣ иншѣ лише въ подвôрю за головнымъ будынкомъ.

Натомѣсть комісія опустила дальшѣ условія Выдѣлу краєвого, що будынки головнѣ мають стояти фронтомъ до дорôгъ, улиць и площъ у вôддаленю що найменше 10-метровôмъ, безъ огляду на се, чи будынокъ мурованый чи деревяный, — взглядно 15-метровôмъ, єсли бы мавъ бути крытый соломою; що мають бути обсадженѣ деревами и що вôддалене господарскихъ будынкôвъ мае такожъ выносити 10, взглядно 15 м. вôдъ власного и вôдъ забудованя сусѣдного головного будынку.

Ставляючи повысшѣ условія, мавъ Выдѣлъ краєвый передовсѣмъ на увазѣ цѣль самои мѣсцевости и цѣль будовы, призначенои на побутъ хорого, котрый теперь за дорогѣ грошѣ мае дуже лихе помѣщене, неразъ близько стаєнь, кльоакъ и гноѣвокъ. Того бажали и закопаньскѣ гостѣ и лѣкарѣ тамошнѣ въ петиціи. Длятого й лишивъ Выдѣлъ кр. въ новôмъ проектѣ тѣ условія.

Комісія усунула вкôнци зъ проекту постанову, що коминôвъ на балькахъ або деревляныхъ пôдкладахъ не вôльно закладати. Выдѣлъ кр. пôдносить, що першою причиною численныхъ пожарôвъ єсть власне дерево або въ коминѣ впущене, або надто близько присунене до комина. Отже єсли бы законъ мавъ дозволити и на дальше тѣ самѣ выимковѣ постановы, то и дальше не будуть коминôвъ муровати, хочь оно конче потрѣбне для безпечности.

Выдѣлъ краєвый звертає увагу Сойму на опінію поважного числа Выдѣлôвъ повѣтовыхъ, котрѣ жадали не лише безвзглядного введеня мурованыхъ коминôвъ при новыхъ будôвляхъ, але вносили навѣть, щобы и въ истнуючихъ уже то завести. Єсли не можна ще жадати будовы зъ матеріялу огнетревалого, щобы въ той способъ бути все безпечнымъ вôдъ огню, то въ кождôмъ случаю по думцѣ Выдѣлу краєвого треба его заступити вôддаленемъ будынкôвъ и мурованемъ коминôвъ.

Переглядъ політичный.

У Вѣдни ширить ся досыть сильно инфлюенца, ну — та й вплывае на політику. Президентъ Палаты пословъ Хлюмецкій недужає вже вôдъ кількохъ днѣвъ на ту слабôсть, а такожъ занедужала на ню и значна часть пословъ. Такожъ занедужавъ досыть небезпечно другій віцепрезидентъ палаты пословъ — пос. Абрагамовичь на запалене вены въ нозѣ.

Буковиньскій посолъ до Рады державнои Стефанъ Стефановичь зъ партіѣ вôрмено-польскои выступивъ зъ клюбу Гогенварта и постановивъ на разѣ не належати до нѣякого клюбу.

Намѣрена коаліція словяньска, до котрои головно прутъ Молодочехи, все ще не завязала ся. На засѣданю делеґатôвъ поодинокихъ клюбôвъ славяньскихъ дня 30 падолиста ухвалено лишь слѣдуючу постанову: „Зôбранѣ дня 30 падолиста представителѣ славяньскихъ партій въ австрійскôй Палатѣ пословъ признають згôдно пожиточнôсть славяньскои коаліціѣ на пôдставѣ рôвноуправненя и заступництва спôльныхъ интересôвъ славяньства, якъ такожъ конечности безпроволочного установленя спôльнои комісіѣ.“ Ся ухвала буде теперь предложена поодинокимъ клюбамъ славяньскимъ до нарады. N. fr. Presse припускає, що до коаліціѣ славяньскои не прийде, позаякъ моравскѣ Чехи и полудневѣ Славяне боять ся ити пôдъ керму Молодочехôвъ. Обѣ наведенѣ повысше ґрупы славяньскѣ — каже згадана ґазета — постановили вправдѣ робити правительству опозицію въ справахъ національныхъ, але зъ другои стороны бажають у всѣхъ иншихъ справахъ задержати собѣ свободу дѣланя безъ тенденційного за всяку цѣну повставаня противъ всего, що робить правительство.

Нѣмецкій парляментъ радивъ вчера надъ внесенемъ пос. Гомпеша зъ партіѣ центра, щобы знесено законъ забороняючій Єзуитамъ проживати въ Нѣмеччинѣ. Въ поменшôмъ голосованю ухвалено се внесене 173 голосами противъ 163. За внесенемъ голосували: центрумъ,

---

Капітанъ ажь затрясъ ся на таку завзятôсть, а Правнвіцъ воркнувъ пôвголосомъ, хочь досыть выразно: Каналія!

Однакъ капітанъ опамятавъ ся заразъ и приликавъ передъ себе зловленого проводира Боснакôвъ.

— Ты Ивонъ Спутичь? — спытавъ.

— Я.

— Знаешь, що тебе жде?

— Знаю.

— Вôдведуть тебе до Фочи, а тамъ судъ военный и....

Не докôнчивъ, закрутивъ ся на пятѣ и почавъ давати офіцирамъ приказы що-до гребаня убитыхъ и пильнованя раненыхъ. Легко раненѣ мали ити пѣхотою за вôддѣломъ, для тяжко раненыхъ приведено пôдводы до Мркаліє.

День зробивъ ся вже ясный. Мраки щезли, а золоте сонце стануло надъ Руєвачьпланиною и лило потоки свѣтла на горбы снѣгомъ покрытѣ и тысячами промѣнѣвъ перебѣгало побоєвище, заглядаючи въ очи кождому убитому, якъ бы хотѣло пересвѣдчити ся: котрый зъ нихъ ще жие, а котрый заснувъ на вѣки.... Вояки такожъ порали ся середъ трупôвъ. Раненыхъ обвязувано на борзѣ, убитыхъ вôдтягано на бôкъ и складано на двѣ купы; окремо воякôвъ, окремо Боснакôвъ; селяне зъ Мркаліє, по котрыхъ пôслано, мали для нихъ ямы копати.

Капітанъ переслухувавъ по черзѣ бранцѣвъ. Коли вже слѣдство скôнчивъ и хотѣвъ вôдъ нихъ вôдойти, Ивонъ Спутичь ступивъ крокъ наперѣдъ.

— *Ґоспода!* — каже — закимъ мене зôдси заберете, позвольте, най я ще поговорю зô своимъ братомъ кôлька слôвъ, такъ въ чотири очи....

— *Боґа-мі!* [2]) не маю ему нѣчого пôдозрѣного сказати.... — додавъ скоро — замѣтивши ваганє на лици офіцира. — Тôлько кôлька слôвъ вôдъ батька.... позвольте.... молю васъ!

Капітанъ давъ знакъ Топонови, щобы зблизивъ ся, а самъ зъ вояками усунувъ ся троха на бôкъ.

Братя стояли теперь о кôлька крокôвъ противъ себе; Топонъ надъ берегомъ пропасти, Ивонъ пôдъ стѣною утесу.

Довгу хвилину мѣрили себе очима мовчки, вкôнци Ивонъ промовивъ:

— Два разы зрадивъ ты насъ, Топоне!

— Зрадивъ я тебе лишень, бо хотѣвъ, щобы ты згинувъ пôдлою смертію, въ рукъ Швабôвъ!

И знову настало мовчанє. И въ друге перебивъ его Ивонъ.

— Чи тямишь, Топоне, Банимъ-ганъ [3]) въ дубовôмъ гаю на Чрнôмъ-вряху [4]). Тамъ уродили ся мы оба. Передвчера бувъ я тамъ. На мою голову назначено цѣну, отже йдучи наставлявъ я жите на небезпечнôсть.... старый батько умиравъ, я мусѣвъ пôти.... Сконавъ на моихъ рукахъ и казавъ менѣ тобѣ сказати, Топоне, що: опиремъ на свѣтъ сей верне и буде тебе переслѣдувати, де тôлько крокъ звернешь, и буде кровь твою живу по ночахъ высысати....

— Добре! — вôдповѣвъ Топонъ блѣдыми устами и старавъ ся усмѣхнути ся.

— Говоривъ передъ смертію — мовивъ дальше Ивонъ — що Топонъ не его сынъ! „Жаденъ щирый Боснакъ не зробивъ бы того, що вôнъ....“ казавъ батько.... „Коли мавъ жаль до брата, що дѣвку ему вôдбивъ, нехай бы бувъ зôбравъ юнакôвъ и силомôць пôрвавъ ему жôнку!... нехай бы бувъ вкôнци шукавъ зъ нимъ стрѣчи и вызвавъ его до бою!... А вôнъ того не зробивъ.... вôнъ волѣвъ бути зрадникомъ, волѣвъ поганьбити святу справу, волѣвъ Швабамъ для своеѣ пôмсты служити!... и длятого най буде проклятый по вѣки вѣчнѣ! нехай дѣти и внуки его будуть проклятѣ! нехай згине марно, якъ собака, бо для дѣвки не продає ся вѣри!“ Чуешь, Топоне? се казавъ тобѣ батько сказати.

Топонъ мовчавъ, схиливши голову на груды.

По лици Ивона перелѣтали тымчасомъ одна за другою чорнѣ хмары, наче якісь тяжкѣ замѣры.

— Моли ся — сказавъ вкôнци до брата — моли ся и жалуй за свои грѣхи!

Топонъ пôднявъ голову и зухвало повѣвъ очима.

---

[2]) Богомъ свѣдчу ся!

[3]) Значить: Господа самôтно стояча.

[4]) Гора на полудне вôдъ Фочи.

Альзатцѣ, Поляки и соціялісты, 12 вольнодумныхъ зъ партіѣ народнои, 1 вольнодумець изъ вольнодумнои спôлки и оденъ антісемітъ. Пôдчасъ дебаты надъ симъ внесенемъ заявили репрезентанты всѣхъ партій свои погляды на сю справу. Мантайфель и Мірбахъ спротивились сему внесеню доказуючи, що впущене Єзуитôвъ до краю выкличе знову борбу релігійну. Соціялістъ Бльосъ промавлявъ за внесенемъ, доказуючи, що соціялісты противнû взагалѣ всякимъ законамъ вымимковымъ и що они Єзуитôвъ не боять ся.

Новинки.

Львôвъ дня 2 грудня.

— **Именованя.** Ц. Намѣстникъ именувавъ рахунковыхъ офіціялôвъ Намѣстництва Володислава Сагайка и Марка Кучабиньского ревідентами рахунковыми; асистентôвъ рахунковыхъ Михайла Андроховича и Бронислава Сукупа офіціялами рахунковыми, а практикантôвъ рах: Аполінарія Теодоровского и Кароля Вальтера асистентами рах. при Намѣстництвѣ. — Ц. Намѣстникъ именувавъ канцелістôвъ: Брон. Визимирского и Юліяна Венглиньского секретарями пов.; канцеліста Стан. Залеского офіціяломъ Намѣстництва, а слугу урядового Изидора Нѣжиньского канцелістомъ ц. к. Намѣстництва.— Ц. к. краева Дирекція скарбу именувала Володислава Мизерского управителемъ въ IX, а Кароля Банко контрольоромъ урядôвъ продажи соли въ X клясѣ ранґи.

— **Перенесеня.** Секретарь пов. Брон. Визимирскій перенесеный зъ Перемышля до Ланцута, а канцелістъ Изидоръ Нѣжиньскій призначеный до перемыского староства.

— **Презенту** на гр. кат. парохію въ Текучи надало ц. к. Намѣстництво священикови зъ Русова о. Михайлови Мисулѣ.

— **Стіпендія для ремѣсника.** Выдѣлъ краевый розписує конкурсъ на одну стіпендію въ высотѣ 400 зр. зъ фундаціѣ краевои выставы рôльничои и промысловои у Львовѣ зъ р. 1877, призначеной для ремѣсникôвъ и промысловцѣвъ, котрû вже въ краю фахово образованû, хотять свою науку доповнити за границею. Теперь стіпендія буде надана бляхареви. Кандидаты мають найдальше до 30 грудня с. р. внести подання до Выдѣлу краевого.

— **Почетне горожаньство** надала рада громадска Старого мѣста нотареви Мар. Владичиньскому за заслуги, положенû коло пôднесеня мѣста и за ревну спôвучасть коло вôдбудованя спаленого костела.

— **Новозавязане товариство „Бережаньскій Боянъ“** выбрало на першихъ своихъ загальныхъ зборахъ дня 26 падолиста с. р. до выдѣлу одноголосно пп.: Матвѣя Кашевка ц. к. совѣтника суду краевого головою, о. Михаила Соневицкого совѣтника консисторского и ц. к. катихита ґімназіѣ заступникомъ головы, о. Остапа Нижанкôвского діріґентомъ, паню Йосифу Фрайндову жену учителя школы мѣскои заступницею діріґента а выдѣловыми адвоката дра Андрѣя Чайкôвского, професора ґімназіѣ Бронислава Старецкого и суд. авскультанта Иронима Калитовского; вкôнци заступниками выдѣловыхъ: паню Марію Топольницку, жену комісаря дирекціи скарбу, и суд. авскультанта Тадея Дияковского. Выдѣлъ уконституувавъ ся въ той спосôбъ, що касіеромъ выбравъ дра А. Чайкôвского, господаремъ Бр. Старецкого, а секретаремъ Иронима Калитовского. — Взываємо нашихъ краянôвъ зъ близшои и дальшои околицѣ, щобы численно вписували ся до товариства нашого, де кождого приймемо зъ отвертыми руками а де кождый найде нагоду — провести не одну веселу и приятну хвилю, и то невеликимъ коштомъ, бо вписове выносить лише 50 кр. а вкладка мѣсячна рôвно жь одну лишь корону.

— **Нѣмецко-руска ґімназія въ Чернôвцяхъ.** Буковиньска краева Рада шкôльна, якъ пише Gazeta Polska, полагодила вôдступленû єй Соймомъ буковиньскимъ петиціѣ Русинôвъ черновецкихъ въ той спосôбъ що рѣшила предложити міністерству просвѣты внесене, щобы въ Чернôвцяхъ отворено другу ґімназію, поки-що низшу, зъ языкомъ выкладовымъ нѣмецкимъ, але зъ рускими клясами паралельными.

— **Пôдвысшене платнѣ робôтникамъ салінарнымъ.** Є. В. Цѣсарь зарядивъ, щобы управильнити платню робôтникôвъ салінарныхъ въ Галичинѣ и на Буковинѣ. Въ наслѣдокъ того наступить пôдвысшене платнѣ о 10 прц.

— **Холера.** Дня 30 листопада захорували на холеру азійску въ Залôзцяхъ у Брôдщинѣ три особы. Выпадкôвъ выздоровленя або смерти було: Отже разомъ зъ попередными всѣхъ хорыхъ єсть 15.

— **Розбôйничій нападъ.** Зъ Вѣдня доносять, що вчера вечеромъ напавъ тамъ якійсь чоловѣкъ на трафікантку при ул. Маґдалины, якъ разъ въ хвили, коли она замикала трафіку и стрѣливъ до неи зъ револьвера та ранивъ смертельно, а вôдтакъ забравъ зъ трафіки 300 зр. и утѣкъ. Въ тôй хвили пустились люде за нимъ погоню, а вôнъ почавъ до нихъ стрѣляти, зранивъ якогось вôйника, а наконець стрѣливъ и до себе два разы. Тяжко раненого злочинця вôдставлено до арешту.

— **Голодъ.** Въ селѣ Майданѣ коло Янова пôшовъ у лѣсъ селянинъ Петро Добряньскій и бôльше не вернувъ ся. По трехъ тыжняхъ найшли его неживого, якъ лежавъ лицемъ до землѣ. Причиною смерти бувъ мабуть голодъ. Добряньскій бувъ давнѣйше гаєвымъ, на старôсть живъ у свояковъ. А що въ цѣлôмъ селѣ голодъ, то й ему нѣхто не хотѣвъ дати ложки стравы. Въ Майданѣ померло вже двоє дѣтей зъ голоду, а двѣ женщины лежать зъ тои причины хорû; по кôлька днѣвъ не ѣли. Въ тôмъ селѣ нѣчо не зародило и люде ждуть — смерти зъ голоду. .

— **Пригода на зелѣзници.** Недалеко Медіоляну коло стаціѣ Лімітo поѣздъ поспѣшный, що ѣхавъ до Вѣдня, ударивъ на поѣздъ товаровый, що стоявъ передъ тою стацією. Причиною сего була густа мрака, черезъ котру не было видко сиґналôвъ. Ударъ бувъ страшно сильный. Газъ, выходячій по розтрѣсканю послѣдного воза, выбухъ и пожаръ обнявъ по черзѣ вôзъ за возомъ. Згинуло притôмъ 50 особъ, а кôльканайцять єсть тяжко раненыхъ.

— **Змова ученикôвъ.** Въ рôльничôй школѣ въ Черниховѣ були часто непорозумѣня межи директоромъ а учениками. Тому кôлька днѣвъ скôнчило ся одно таке „непорозумѣне“ дуже сумно: всѣ студенты покинули школу и розъѣхали ся до дому. Ишло о одного ученика Яцковского, котрый нездужавъ на ногу и не мôгъ до клясы зайти. Лѣкарь казавъ, що може, а Яцковскій вважавъ потрѣбнымъ для себе не рушати ся зъ лôжка. Се мало розгнѣвати директора п. Лащиньского и вôнъ казавъ забрати ся Яцковскому зъ закладу. Товаришѣ вставляли ся у директора за Яцковскимъ. а коли се не помогло, всѣ выступили зô школы и розъѣхали ся. Всѣхъ ученикôвъ було тамъ 72. Черниховску школу замкнено зъ тои причины.

— **Увязненя на Украинѣ.** Въ Черниговѣ въ половинѣ жовтня с. р. зробили власти ревізію въ хатахъ кôлькохъ студентôвъ и двохъ дѣвчатъ. Студентôвъ увязнено, а на дѣвчатъ наложено арештъ домашный. Пôдставою до ревізіѣ мало бути письмо, найдене у якогось Свѣдерского въ Петербурзѣ, де були названû тû, що ихъ у Черниговѣ увязнено. Зроблено такожъ ревізію и въ публичнôй бібліотецѣ, де шукали листôвъ. Яка причина увязнень, певно не знати. Однû кажуть, що поліція вôдкрыла товариство, що мало на цѣли вôдорване? (?!) Украины вôдъ Россіѣ, другû кажуть, що то на царя сприсягли ся. Рôвночасно увязнено богато людей по иншихъ мѣстахъ. Мати одной дѣвчины смертельно була хора, а друга дѣвчина мала збожеволѣти.

— Ты самъ моли ся! ты скорше зôйдешь зъ сего свѣта! Позавтра будешь висѣти на шибеници у Фочи..., а я буду дивити ся на тебе и на твои муки и буду тодѣ кричати голосно, що радує ся серце моє!

— Нѣхто свого дня и годины не певный! — вôдповѣвъ Ивонъ понуро. Справедливôсть ходить рôжными дорогами и нѣхто не втече передъ нею.... Топоне, батько казавъ менѣ ще сказати тобѣ, що въ годину смерти твоеѣ зъявить ся тобѣ вôдъ стороны Банимъгану и стане передъ тобою, щобы дорѣкати тобѣ.... Дивись, дивись! я бачу его! оглянь ся тôлько поза себе!... сходить зъ хмаръ и ту йде....

Топонъ вôдвернувъ махинально голову. Тодѣ Ивонъ однымъ скокомъ кинувъ ся напередъ, а маючи руки звязанû, тягаромъ власного тѣла попхавъ брата напередъ.

— Для дѣвки не вôльно зраджувати! — крикнувъ дико и оба злетѣли въ пропасть.

Прискочили вояки на ратунокъ, та вже було запôзно! Въ чорнôй челюсти нѣчо не рушило ся, жаденъ голосъ, жаденъ зойкъ не дôйшовъ звôдтамъ — лише послѣднû слова Ивона вôдбившись вôдъ скалистыхъ верхôвъ, зашумѣли невыразнымъ гомономъ надъ Пугагорою, покрытою снѣгомъ и трупами.

Изидоръ Кунцевичъ.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Будапештъ 2 грудня. Въ послѣднôй добѣ не було въ цѣлôй Угорщинѣ анѣ одного выпадку занедужаня або смерти на холеру.

Парижъ 2 грудня. Въ наслѣдокъ полеміки въ ґазетахъ вôдбувъ ся межи Мільродомъ а Етієномъ поєдинокъ на шаблѣ, въ котрôмъ Мільродъ дôставъ легку рану въ груды.

Софія 2 грудня. Стамбуловъ повѣдомивъ собраніє, що міністеръ просвѣты Живковъ подавъ ся до дімісіѣ а на его мѣсце именованый тымчасомъ Стамбуловъ. Міністеръ справедливости Славковъ именованый міністромъ торговлѣ и рôльництва, Помяновъ міністромъ справедливости, а президентъ палаты послôвъ Петковъ міністромъ робôтъ публичныхъ.

Римъ 2 грудня. Credito mobiliare зажадало вчера мораторіѣ. Страты того банку выносять 19 міліонôвъ.

Надôслане.

За редакцію вôдповѣдає **Адамъ Креховецкій**.

ИНСЕРАТЫ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.